

Întoarcerea

Nicu Hăloiu

Întoarcerea

...

Să nu te duci cu visul dincolo de cer,
Nu-i nimic acolo, doar cosmosul, tăcut,
Spatiul infinit și timpul, efemer
Cerul este-n tine, acel mic giuvaer
Ce-nchide-n el o lume plină de mister...

Acel tainic îndemn să urci spre absolut!

...

O frunză vestedă visează, să ajungă sus, la cer,
Vrea să-și ducă veșnicia printre miile de stele,
Roagă vântul să-i ajute trupul uscat și mititel,
S-o scape de povara iernii și de frigul ei mizer
Și să iasă din blestemul frunzelor ce cad și pier...

Iar ajunsă printre astre, să viseze și să spere!

...

"Vântule, te rog mă poartă,
(foșni ușor frunza uscată),
Unde sunt visele mele,
În adânc de cer cu stele,
Te rog vântule, frumos,
Ridică-mă de-aici de jos,
Prinde-mă de tine, zboară,
Fă-mă să plutesc, ușoară,
Fă spirale, cercuri, voltă,
Și aruncă-mă spre boltă,
Suflă tare și prelung
Printre stele să ajung,
Te rog vântule, frumos,
Ridică-mă de-aici de jos!"

...

Vântul auzindu-i ruga, luă cu el frunza uscată
Pufnind pe nări vijelios, smulse frunza cu putere,
Nori de praf s-au ridicat în vânt cu frunza deodată,
S-a amestecat cu praful frunza de vânt sfărâmată,
Apoi, ca printr-o magie vântul a-ncetat să bată...

Iar din visul unei frunze a rămas praf și tăcere!

Chiar dacă privind cerul, stelele cuprinzi,
Acolo, printre stele, să nu te duci cu visul

Că nu toate sunt stele, multe sunt oglinzi,
Scânteia nemuririi de vrei să ți-o aprinzi,
Încearcă nu cu mintea spre cer să te întinzi...

Întoarce-te spre tine, că-n tine-i Paradisul!